

Sygn. akt VIII U 1896/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grzegorz Tyrka
Protokolant:	Dominika Smyrak

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2018 r. w Gliwicach

sprawy E. G. (G.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania E. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

z dnia 14 września 2016 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Grzegorz Tyrka

Sygn. akt VIII U 1896/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 września 2016r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. odmówił ponownego ustalenia wysokości emerytury ubezpieczonego E. G. (G.) na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że ponownie ustalił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na podstawie wynagrodzeń znajdujących się w akcie emerytalnym za lata 1980 – 2014 oraz na podstawie przedłożonych kart zarobkowych za lata 1978 – 1979 i wyliczone wskaźniki wysokości podstawy wymiaru wyniosły: z 10 lat kalendarzowych (1996 – 2005) – 188,18%, z 20 lat kalendarzowych (1982 – 2008) – 241,47%. W związku z tym, że żaden ze wskaźników nie był wyższy niż 250% organ rentowy postanowił jak w sentencji decyzji.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od tej decyzji domagając się ponownej analizy sprawy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony E. G. urodzony w dniu (...) na mocy decyzji z dnia 20 kwietnia 2004r. uzyskał prawo do emerytury górniczej bez względu na wiek, począwszy od dnia 17 czerwca 2004r., czyli od ustania zatrudnienia.

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury górniczej organ rentowy przyjął wynagrodzenia ubezpieczonego z okresu 10 kolejnych lat kalendarzowych, to jest z lat 1989 - 1998 wykazane w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 11 września 2003r. (druk Rp – 7 k.9 akt ZUS).

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 277,58% i został ograniczony do 250%.

W dniu 13 czerwca 2016r. ubezpieczony zgłosił wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia na podstawie art.110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Do wniosku załączył:

- umowę o pracę z dnia 1 września 1978r.,
- kartoteki zarobkowe za lata 1978 – 1979,
- roczną kartę ewidencji obecności w pracy za lata 1978 – 1979.

W rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy wydał decyzję zaskarżoną, omówioną na wstępie.

Ubezpieczony na przestrzeni swojego życia zawodowego był zatrudniony:

- w (...) Przedsiębiorstwie (...) w R. od dnia 1 września 1978r. do dnia 30 kwietnia 1979r. na stanowisku ślusarza,
- w KWK (...) od dnia 17 maja 1979r. do dnia 16 czerwca 2004r. na stanowiskach:
 - od dnia 17 maja 1979r. – 31 października 1987r. – ślusarza pod ziemią,
 - od dnia 1 listopada 1987r. do dnia 31 stycznia 1990r. – nadgórnika oddziału wentylacji pod ziemią,
 - od dnia 1 lutego 1990r. do dnia 30 listopada 1990r. – sztygara zmianowego oddziału wentylacji pod ziemią,
 - od dnia 1 grudnia 1990r. do dnia 30 kwietnia 1995r. – sztygara oddziałowego oddziału wentylacji pod ziemią,
 - od dnia 1 maja 1995r. do dnia 17 października 1999r. – nadsztygara wentylacji pod ziemią,
 - od dnia 18 października 1999r. do dnia 16 czerwca 2004r. – przebywał na urlopie górniczym.

Po przyznaniu emerytury górniczej ubezpieczony pracował w Kopalnie (...) od dnia 27 czerwca 2005r. do dnia 11 lutego 2006r., w firmie (...) od dnia 13 listopada 2006r.

Na okoliczność uzyskiwanych zarobków ubezpieczony przedłożył do akt organu rentowego kartoteki zarobkowe za lata 1978 – 1979, zaświadczenia Rp -7 z dnia: 11 września 2003r. z wykazanymi zarobkami z lat 1980 - 1998, 13 listopada 2015r. i 24 listopada 2015r. z wykazanymi zarobkami z lat 1999 – 2004 i 2005 – 2006, 7 października 2016r. z wykazanymi zarobkami z lat 2006 - 2015.

Postanowieniem z dnia 16 marca 2017r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego do spraw emerytur i rent na okoliczność ustalenia zarobków ubezpieczonego

z 20 lat pracy, przy czym część okresu winna przypadać po przejściu na emeryturę (zarobków podlegających składkowaniu), a następnie obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia za w/w okres, zgodnie z art.110a ustawy emerytalnej, przy czym biegły zwróci uwagę na ewentualne rozbieżności pomiędzy dokumentacją płacową a drukami Rp – 7.

Biegły sądowy z zakresu emerytur i rent oraz ubezpieczeń społecznych T. N. przy uwzględnieniu dokumentacji płacowej, dokumentacji zawartej w aktach personalnych ubezpieczonego dotyczącej jego zatrudnienia w KWK (...) oraz dokumentacji zawartej w aktach organu rentowego ustalił, że wynagrodzenia ubezpieczonego z lat zatrudnienia na Kopalni wyniosły:

- w 1980r. – 83.465 zł (wskaźnik 115,16%),
- w 1981r. – 117.415 zł (wskaźnik 127,25%),
- w 1982r. – 297.344 zł (wskaźnik 213,04%),
- w 1983r. – 439.652 zł (wskaźnik 253,11%),
- w 1984r. – 413.477 zł (wskaźnik 204,63%),
- w 1985r. – 577.678 zł (wskaźnik 240,64%),
- w 1986r. – 737.921 zł (wskaźnik 255,21%),
- w 1987r. - 813.836 zł (wskaźnik 232,39%),
- w 1988r. – 1.576.761 zł (wskaźnik 247,50%),
- w 1989r. – 5.395.210 zł (wskaźnik 217,45%),
- w 1990r. – 30.431.594 zł (wskaźnik 246,30%),
- w 1991r. – 51.850.525 zł (wskaźnik 244,12%),
- w 1992r. – 96.105.408 zł (wskaźnik 272,87%),
- w 1993r. – 124.512.400 zł (wskaźnik 259,73%),
- w 1994r. – 193.319.200 zł (wskaźnik 302,36%),
- w 1995r. – 25.666 zł (wskaźnik 304,41%),
- w 1996r. – 33.200,92 zł (wskaźnik 316,92%),
- w 1997r. – 40.297,41 zł (wskaźnik 316,23%),
- w 1998r. – 43.932,18 zł (wskaźnik 295,36%),
- w 1999r. – 44.885,10 zł (wskaźnik 219,16%),
- w 2000r. – 28.410,06 zł (wskaźnik 123,06%),
- w 2001r. – 31.330,32 zł (wskaźnik 126,63%),
- w 2002r. – 33.920,76 zł (wskaźnik 132,51%),

- w 2003r. – 36.551,88 zł (wskaźnik 138,36%),

- w 2004r. – 17.607,39 zł (wskaźnik 64,09%).

Biegły stwierdził, po analizie dostępnych dowodów zarobkowych, że druki Rp – 7 znajdujące się w aktach organu rentowego zostały sporządzone prawidłowo.

Jednocześnie ustalił, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony

z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu wynosi 241,47% i został wyliczony z lat 1982 – 1999, 2003

i 2008.

/ Dowód z: akt organu rentowego, akt osobowych ubezpieczonego i dokumentacji płacowej, opinii biegłego sądowego z zakresu emerytur, rent oraz ubezpieczeń społecznych T. N. /

Sąd podzielił opinię biegłego sądowego z zakresu emerytur i rent oraz ubezpieczeń społecznych T. N., gdyż została ona sporządzona w oparciu o fachową i specjalistyczną wiedzę, zgodnie ze zleceniem Sądu, na podstawie całokształtu zgromadzonej w sprawie dokumentacji. Stąd Sąd uznał ją za miarodajną w sprawie dodatkowo w sytuacji, gdy ubezpieczony opinii tej w żadnym zakresie nie kwestionował.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego E. G. nie zasługuje na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie kwestia sporna sprowadzała się do ustalenia, czy ubezpieczony spełnia warunki do przeliczenia emerytury górniczej na podstawie art.110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2017r., poz.1383).

Zgodnie z powołanym przepisem wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art.15, z uwzględnieniem art.110 ust.3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia:

- z kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie emerytury od przeliczonej podstawy,

- dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia o ponowne ustalenie wysokości emerytury, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art.15 ust.5, jest wyższy niż 250%.

Ustalenie wysokości emerytury w sposób wskazany powyżej może nastąpić tylko raz.

Szczegółowe zasady postępowania w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r.

w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011r. nr 237, poz. 1412). Rozporządzenie to w § 21 pkt 1 przewiduje, iż środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Powyższy przepis zakłada istnienie optymalnych warunków, tj. wymaga, by zachowała się dokumentacja płacowa pracodawcy. Natomiast w sytuacji, gdy

nie zachowała się stosowna dokumentacja płacowa, wysokość zarobków może być ustalona na podstawie dokumentacji zastępczej z akt osobowych pracownika (np. umów o pracę, angaży, wpisów w legitymacji ubezpieczeniowej oraz innych pism dotyczących zatrudnienia, które zawierają informacje o wynagrodzeniu), a także zeznań świadków.

Trzeba jednak wskazać, że w postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia, co do środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty określone w § 21 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe. Wysokość zarobków, której pochodną jest podstawa wymiaru składki

na ubezpieczenie społeczne, jest faktem mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), który w postępowaniu przed sądem może być udowadniany wszelkimi środkami dowodowymi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997r., sygn. akt II UKN 186/97, OSNP 1998/11/342, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006r., sygn. akt I UK 115/06, OSNP 2007/17-18/257).

W niniejszej sprawie ubezpieczony przedłożył w organie rentowym za lata swojego zatrudnienia dokumentację, z której wynikały uzyskiwane przez niego zarobki, a to karty zarobkowe za lata 1978-1979 i zaświadczenia Rp – 7 za następane lata zatrudnienia, m.in.

w KWK (...). W toku postępowania Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego do spraw emerytur i rent celem ustalenia zarobków ubezpieczonego z 20 lat pracy i obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia za w/w okres, zgodnie z art.110a ustawy emerytalnej, w tym ustosunkowania się do ewentualnych rozbieżności pomiędzy dokumentacją płacową a drukami Rp – 7.

Biegły T. N. dokonując analizy zgromadzonej przez Sąd dokumentacji zarobkowej i tej zawartej w aktach personalnych ubezpieczonego stwierdził,

że zarobki wykazane w zaświadczeniach Rp – 7 są prawidłowe. Jednoznacznie wskazał, że najkorzystniejszy wskaźnik wysokości emerytury górniczej ubezpieczonego wyliczony z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, to jest z lat 1982 – 1999, 2003 i 2008, czyli również z okresu przypadającego po przyznaniu prawa do emerytury, wynosi 241,47%, a zatem nie przekracza 250%. Do opinii tej ubezpieczony nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń, stąd Sąd uznał ją za miarodajną w sprawie.

W takiej sytuacji, gdy wyliczony na nowo wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia nie jest wyższy niż 250%, ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do ponownego przeliczenia pobieranej przez niego emerytury górniczej z zastosowaniem art.110a ustawy, to jest z uwzględnieniem podstawy wymiaru wyliczonej na nowo, zgodnie z art.15 ustawy.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji wyroku i na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne.

(-) SSO Grzegorz Tyrka